

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Město Žamberk proti Finanční ředitelství v Hradci Králové, obecnie Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-18/12) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. m) — Zwolnienie — Świadczenie usług ściśle związanych z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Podejmowanie aktywności sportowej w sposób niezorganizowany i niesystematyczny — Miejski park wodny)

(2013/C 114/25)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Město Žamberk

Strona pozwana: Finanční ředitelství v Hradci Králové, obecnie Odvolací finanční ředitelství

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 132 ust.1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia — Świadczenie usług ściśle związanych z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Potencjalne i nieregularne uprawianie sportowej aktywności rekreacyjnej na terenie kompleksu basenów (parku wodnego) zarządzanego przez miasto i dysponującego infrastrukturą umożliwiającą podejmowanie takiej aktywności

Sentencja

- 1) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że niezorganizowana, niesystematyczna i niemająca na celu udziału w zawodach aktywność sportowa może być uznana za uprawianie sportu w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że dostęp do parku wodnego oferujący odwiedzającym nie tylko urządzenia umożliwiające podejmowanie aktywności sportowej, lecz także inne formy rozrywki lub wypoczynku, może stanowić usługę ściśle związaną z uprawianiem sportu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy w świetle wska-

zówek interpretacyjnych dostarczonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w niniejszym wyroku i z uwagi na szczególne okoliczności postępowania głównego ma to miejsce w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ankenævnet for Uddannelsesstøtten — Dania) — LN przeciwko Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte

(Sprawa C-46/12) ⁽¹⁾

(Obywatelstwo Unii — Swobodny przepływ pracowników — Zasada równego traktowania — Artykuł 45 ust. 2 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 7 ust. 2 — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 1 i 2 — Odstępstwo od zasady równego traktowania w odniesieniu do pomocy na utrzymanie w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek — Obywatel Unii studiujący w przyjmującym państwie członkowskim — Praca najemna przed rozpoczęciem i po rozpoczęciu studiów — Zasadniczy cel zainteresowanego w chwili wjazdu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Wpływ na zakwalifikowanie go jako pracownika i na jego prawo do stypendium)

(2013/C 114/26)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Ankenævnet for Uddannelsesstøtten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LN

Strona pozwana: Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ankenævnet for Uddannelsesstøtten — Wykładnia art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Równość traktowania obywateli Unii — Ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidujące, że obywatele Unii mogą otrzymywać zasiłek mający na celu pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, o ile są oni pracownikami w tym państwie członkowskim lub też prowadzą tam działalność gospodarczą na własny

rachunek — Oddalenie wniosku o stypendium złożonego przez obywatela Unii, który był pracownikiem w przyjmującym państwie członkowskim w sytuacji, gdy przybył do tego państwa zasadniczo w zamiarze podjęcia studiów

Sentencja

Wykładni art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że obywatelowi Unii, który odbywa studia w przyjmującym państwie członkowskim i równoległe wykonuje konkretną i rzeczywistą pracę najemną, mogącą nadać mu status „pracownika” w rozumieniu art. 45 TFUE, nie można odmówić pomocy na pokrycie kosztów utrzymania w czasie studiów przyznawanej obywatelom tego państwa członkowskiego. Do sądu odsyłającego należy dokonanie ustaleń faktycznych niezbędnych dla oceny, czy działalność zarobkowa skarżącego w postępowaniu głównym jest wystarczająca dla nadania mu tego statusu. Okoliczność, że zainteresowany przybył na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego z zasadniczym zamiarem odbycia tam studiów, nie ma znaczenia dla potrzeb ustalenia, czy przysługuje mu status pracownika w rozumieniu art. 45 TFUE, a tym samym — czy ma prawo do tej pomocy na takich samych warunkach co obywatel przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty.

(¹) Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najwyższy sąd Slovenskej republiky — Słowacja) — Protimonopolný úrad Slovenskej republiky przeciwko Slovenská sporiteľňa, a.s.

(Sprawa C-68/12) (¹)

(Pojęcie „porozumienia, decyzji i uzgodnionej praktyki” — Porozumienie zawarte między kilkoma bankami — Konkurujące przedsiębiorstwo prowadzące na rozpatrywanym rynku działalność, której zarzucana jest niezgodność z prawem — Wpływ — Brak)

(2013/C 114/27)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Strona pozwana: Slovenská sporiteľňa, a.s.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia art. 101 ust. 1 i 3 TFUE — Pojęcie „porozumienia, decyzji i uzgodnionej praktyki” — Porozumienie zawarte między kilkoma bankami dotyczące rozwiązania umów i niezawierania nowych umów w przedmiocie kont bieżących z konkurującym przedsiębiorstwem mającym siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego — Skutek jaki dla kwalifikacji jako niezgodnego z prawem kartelu wywołuje okoliczność, nie podniesiona w chwili zawarcia porozumienia, że konkurujące przedsiębiorstwo działało na rozpatrywanym rynku w sposób niezgodny z prawem

Sentencja

- 1) Artykuł 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż przedsiębiorstwo poszkodowane przez kartel mający na celu ograniczenie konkurencji w chwili jego zawarcia prowadziło na rynku właściwym działalność, której zarzucana jest niezgodność z prawem, nie ma znaczenia dla kwestii, czy ten kartel stanowi naruszenie tego postanowienia.
- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że aby stwierdzić istnienie porozumienia ograniczającego konkurencję, nie jest konieczne udowodnienie osobistego zachowania przedstawiciela statutowego przedsiębiorstwa lub osobistej zgody, wyrażonej w formie upoważnienia udzielonego przez tego przedstawiciela, na zachowanie jego podwładnego, który wziął udział w antykonkurencyjnym spotkaniu.
- 3) Artykuł 101 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że może on znajdować zastosowanie do porozumienia zakazanego na mocy art. 101 ust. 1 TFUE tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwo, które powołuje się na to postanowienie, przedstawiło dowód na to, że cztery przewidziane w tym postanowieniu przesłanki zostały kumulatywnie spełnione.

(¹) Dz.U. C 165 z 9.6.2012.